

Ψ

ΨΥΧΟΠΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CLAUDE PUJADE-RENAUD

Οι γυναίκες
του λαθροθήρα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LES FEMMES DU BRACONNIER
Από τις Εκδόσεις ACTES SUD, Παρίσι 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι γυναίκες του λαθροθήρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Claude Pujade-Renaud
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ασπασία Σιγάλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© ACTES SUD, 2010

© Εικόνας εξωφύλλου: Σίσσυ Χρυσοχόου

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011

ISBN 978-960-496-064-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

CLAUDE PUJADE-RENAUD

Οι γυναίκες
του λαθροθήρα

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

*Στον Ντανιέλ Ζιμερμάν
Στον Ζορζ, τον Ζιλιέν, τη Ματίλντ,
αδελφικούς αίλουρους*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.....	13
ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ.....	15
ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.....	19
Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ.....	26
Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.....	30
Η ΔΑΓΚΩΜΑΤΙΑ.....	34
ΟΡΕΛΙΑ.....	36
ΠΑΝΘΗΡΑΣ.....	38
Ο ΔΑΓΚΩΜΕΝΟΣ.....	42
Ο ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΑΚΟΣ ΦΙΛΟΣ.....	44
ΟΡΕΛΙΑ.....	47
Η ΓΥΝΑΙΚΑ-ΠΟΥΛΙ.....	51
Η ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΝΤΙΒΙΒΙΕ αρ. 4.....	54
ΓΟΗΣΣΑ ΕΡΠΕΤΩΝ.....	56
ΟΡΕΛΙΑ.....	59
Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.....	61
ΟΡΕΛΙΑ.....	68
Ο ΔΟΚΤΩΡ ΝΤΕΙΒΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΟΚΤΟΡΑ ΡΟΥΘ ΜΠΕΣΣΕΡ.....	72
ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΕΛΕΤΗ.....	74
ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ.....	77
ΣΕΝΙΟΡΑ ΜΑΝΓΚΑΔΑ.....	80
ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ.....	83
ΓΟΥΟΡΕΝ.....	88
ΔΙΑΠΛΟΥΣ.....	93
ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟ ΚΕΪΜΠΡΙΤΖ.....	99

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΝΙΔΑ	104
ΟΡΕΛΙΑ.....	108
ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ.....	115
ΔΟΚΤΩΡ ΡΟΥΘ ΜΠΕΣΣΕΡ.....	121
ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΤΗ ΛΕΓΑΝΕ ΣΑΠΦΩ.....	125
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΝΙΔΑ (συνέχεια)	127
Ο ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΟΥ	133
ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΑΙΜΑ	135
ΔΙΑΠΛΟΥΣ.....	139
ΟΡΕΛΙΑ.....	141
ΔΙΑΠΛΟΥΣ.....	146
ΑΛ ΑΛΒΑΡΕΖ.....	151
ΜΟΙΡΑ.....	155
ΟΡΕΛΙΑ.....	162
ΓΚΡΙΝΓΟΥΝΤ – ΚΟΡΤ ΓΚΡΙΝ	167
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.....	171
ΓΟΥΟΡΕΝ.....	175
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	181
ΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ	185
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	189
ΟΡΕΛΙΑ.....	191
ΚΑΝΤΑΤΑ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΦΩΝΕΣ.....	193
ΠΑΓΙΔΕΣ	197
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.....	201
ΑΛ ΑΛΒΑΡΕΖ.....	206
ΜΕΛΙΣΣΕΣ.....	210
ΠΕΡΑΣΜΑ.....	213
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	214
ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ	221
ΣΙΛΙΑ	226

ΤΖΕΡΑΛΝΤ.....	229
ΟΡΕΛΙΑ.....	232
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	234
ΑΡΙΕΛ.....	239
ΑΛ ΑΛΒΑΡΕΖ.....	245
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	249
ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.....	252
ΚΕΦΑΛΙΑ ΓΑΤΑΣ.....	254
ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ.....	258
ΔΟΚΤΩΡ ΧΟΡΝΤΕΡ.....	261
ΤΡΕΒΟΡ ΤΟΜΑΣ.....	263
ΦΑΥΝΟΣ.....	265
ΟΡΕΛΙΑ.....	269
ΜΟΝΟΞΕΙΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΑ.....	274
ΑΛ ΑΛΒΑΡΕΖ.....	277
ΝΑΥΤΙΑ.....	281
ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ.....	283
ΔΟΚΤΩΡ ΡΟΥΘ ΜΠΕΣΣΕΡ.....	287
ΤΡΕΒΟΡ ΤΟΜΑΣ.....	289
ΑΠΟΞΕΣΕΙΣ.....	291
ΟΡΕΛΙΑ.....	297
ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΑΔΗΣ.....	300
ΣΙΛΙΑ.....	305
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	308
ΤΡΕΒΟΡ ΤΟΜΑΣ.....	310
ΤΖΕΡΑΛΝΤ.....	312
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	315
ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.....	318
ΣΙΛΙΑ.....	322
ΟΡΕΛΙΑ.....	325

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	328
ΝΗΣΟΙ ΑΡΑΝ.....	330
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	340
ΒΙΒΛΟΣ.....	342
ΡΩΓΜΗ.....	345
ΑΡΙΕΛ.....	350
ΣΙΛΙΑ.....	354
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	357
ΞΕΛΟΓΙΑΣΜΑ.....	360
ΓΟΥΙΝΙΦΡΕΝΤ ΝΤΕΪΒΙΣ.....	365
ΣΤΟΥΝΤΙΟ 102.....	367
ΟΡΕΛΙΑ.....	369
ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.....	372
ΣΙΛΙΑ.....	376
ΟΡΕΛΙΑ.....	380
Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΟΟΥΚΟΒΕΡ	
ΜΑΝΟΡ αρ. 3.....	384
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	386
ΜΙΚΑΕΛ ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ.....	387
ΕΛΣΑ.....	392
ΣΙΛΙΑ.....	396
ΟΡΕΛΙΑ.....	401
ΣΙΛΙΑ.....	404
ΜΙΚΑΕΛ ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ.....	407
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	409
ΑΛ ΑΛΒΑΡΕΖ.....	411
Η ΜΑΪΜΟΥ ΤΗΣ ΒΙΡΜΑΝΙΑΣ.....	414
<i>ΠΗΓΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΕΜΑΤΩΝ.....</i>	<i>421</i>
<i>ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....</i>	<i>423</i>

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Λονδίνο, Οκτώβριος 1955

Ο ζωολογικός κήπος του Ρίτζεντ Παρκ βρίσκεται σε αναστάτωση. Ο άντρας με το παράστημα ξυλοκόπου, πάντα ντυμένος στα μαύρα, παρατάει τη λάντζα στο κυλικείο. Το ωράριό του τελειώσε. Επιταχύνει το βήμα, σαν θηρίο που βγαίνει επιτέλους από το κλουβί του. Πριν από το κλείσιμο –σε μισή ώρα– κάνει τον καθιερωμένο του γύρο των κλουβιών. Και ο αναβρασμός μεγαθύνεται. Το ζεμπού το λέει στο εμού, και το εμού στο γυπαετό, και ο γυπαετός στην καμηλοπάρδαλη, που το μεταφέρει στο βουβάλι, και αυτό με τη σειρά του στο βόα: Προσοχή, είναι σαρκοβόρος! Οι διαπεραστικές κραυγές, ενισχυμένες από τους παπαγάλους, τρυπώνουν ανάμεσα από τα κάγκελα, κάτω από τις φυλλωσιές, στη λίμνη με τις οταρίες, στην πνιγηρή οσμή του θηριοτροφείου.

Ο άντρας σταματάει μπροστά στον ιαγουάρο. Που δεν τον φοβάται. Κοιτάζονται έντονα. Αναμετριούνται. Ένα συμπαγές ρεύμα. Μια επιβλητική κατακόρυφος. Ο άντρας

απομακρύνεται, κάθεται σ' ένα παγκάκι, γυρνώντας την πλάτη στο ζώο με τις βούλες. Βγάζει ένα σημειωματάριο από την τσέπη του (η αριστερή έχει χάσει το σχήμα της από ένα κομμάτι τσένταρ και ένα φλασκί για μπράντι, η δεξιά από ένα παξιμάδι, ένα μαχαίρι και έναν τόμο του Σαίξπηρ). Ο ιαγουάρος χασμουριέται. Πριν να φύγει, ο άντρας ξαναδιαβάζει αυτό που έγραψε: Τα ποιήματα είναι αγρίμια που πρέπει να τα κυνηγήσεις και να τα αιχμαλωτίσεις.

ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ

Κέιμπριτζ, 12 Δεκεμβρίου 1955

Ο Σαμ, παρόλο που ήταν καθαρόαιμο, δεν έκανε επίδειξη της ισχύος του. Όταν βγήκε βόλτα με αυτό το άγνωστο κορίτσι, σε έναν μικρό χωμάτινο δρόμο κοντά στο Κέιμπριτζ, φανταζόταν έναν χαλαρωτικό περίπατο για να πάρει οξυγόνο. Πολύ σύντομα φάνηκε ότι το κορίτσι δεν είχε ιδέα από άλογα. Δέκα λεπτά μετά την αναχώρηση, ο Σαμ, ως συνήθως, είχε ελαφρώς μειώσει ταχύτητα, αλλά η αναβάτρια δεν έλεγε να ξεσφιχτεί. Αμέσως κατάλαβε ότι επρόκειτο για μια αδαή πρωτάρα. Άφηνε λάσκα τα χαλινάρια, και ύστερα ξαφνικά τα τραβούσε. Νευρικά, όχι όμως βίαια. Εντελώς ανίκανη να μεταδώσει το παραμικρό μήνυμα... Ο Σαμ την άφηνε, διασκέδαζε με την όλη κατάσταση. Μετά από μια στροφή στη γωνία ενός δάσους, άρχισε τον τροχασμό, τίποτα αφύσικο, έναν μικρό τροχασμό έτσι για να ζεσταθεί. Το κορίτσι παρακουνιόταν αναπηδώντας, κάποιες στιγμές μαλθακά και άλλες γαντζωνόταν επάνω του. Στο παραμικρό παρα-

στράτημα, θα έπεφτε. Αλλά εκείνη την ημέρα ο Σαμ είχε καλή διάθεση, δεν ήθελε περίεργα παιχνίδια. Δεν έκανε καμία τρέλα. Παίρνοντας μαλακά μια στροφή μπήκε στην πίστα ιππασίας που διέσχιζε το δάσος. Μια ωραία, ευθύγραμμη αλέα, με μαλακό χώμα, ιδανική για καλπασμό. Ο Σαμ δεν τον στερήθηκε, δίχως ωστόσο ίχνος πονηράδας ή βίας. Αμέσως η σέλα, που τα λουριά της δεν είχαν σφιχτεί, γύρισε, και η αναβάτρια μαζί της. Χάρη σε ένα απίστευτο θαύμα, κατάφερε να γαντζωθεί. Με τα πόδια από το στέρνο, με τα χέρια από τον αυχένα. Ο Σαμ, ξαφνιασμένος από την απρόβλεπτη τροπή της κατάστασης, κατέβασε τ' αυτιά κι επιτάχυνε τον καλπασμό του. Ένας βαρύς καλπασμός, προσκολλημένος στην κυκλική του επανάληψη. Οι αναβατήρες ελεύθεροι ταλαντεύονταν ρυθμικά, το κορίτσι κρατιόταν γερά. Η αλέα κατέληγε σ' ένα δρόμο στρωμένο με πίσσα και πολυσύχναστο. Η μεταλλική αντήρηση των οπλών επέτεινε τη ζέση του Σαμ. Το κορίτσι, τόσο κοντά στο έδαφος, πρέπει να είχε ξεκουφαθεί με αυτόν το σαματά – μπαταμπούμ, μπαταμπούμ, σφυριές στο αμόνι, σπίθες που πετάγονταν, σαν σιδηρουργείο στο απόγειο της δουλειάς. Διασχίζοντας ένα σταυροδρόμι, ένας ποδηλάτης που έκανε τον κυριακάτικο περίπατό του, τρομοκρατημένος απ' αυτή την ξαφνική εμφάνιση, απ' αυτό το τερατώδες ζευγάρι που δεν μπορούσες καν να του προσδώσεις τον ορισμό του κενταύρου, προτίμησε να πέσει στο χαντάκι με το ποδήλατό του, αγνοώντας αναμφίβολα ότι ένα άλογο θα έκανε τα πάντα προκειμένου να αποφύγει έναν άνθρωπο. Ο Σαμ κρατούσε το ρυθμό – μια βροχή από βαριές τρίφωνες συγχορδίες, μπαταμπούμ, μπαταμπούμ... Με αυτό το περίεργο κολιέ κρεμασμένο

στο λαιμό του να αιωρείται, οσφραίνονταν τη στυφή μυρωδιά από τον ιδρώτα του κοριτσιού, ιδρώτα από την προσπάθεια, την αγωνία, διόλου δυσάρεστη. Συνέχισε να καλπάζει διατηρώντας στιβαρά το ρυθμό του. Το κορίτσι συνέχιζε να παραμένει γαντζωμένο επάνω του, και ο Σαμ να το διασκεδάζει. Ξαφνικά, μια άλλη μυρωδιά, πέρα από τον ιδρώτα, ξέθωρη και βίαιη ταυτόχρονα, τον χτύπησε στα ρουθούνια. Ο Σαμ κατάλαβε αμέσως: αυτό το κορίτσι μύριζε θάνατο. Μια μυρωδιά που τα άλογα δεν αντέχουν. Ήταν τόσο ανυπόφορο σαν να μύριζε ψοφίμι. Το δράμα ήταν ότι αυτό το ψοφίμι το κουβαλούσε μαζί του. Αφήνιασε για τα καλά. Τέρμα τα παιχνίδια. Μια τρελή φυγή, δέντρα, πεζοί, αυτοκίνητα περνούσαν από μπροστά του ολοταχώς. Η δυσσομία τον ακολουθούσε. Το κορίτσι δε φώναζε, γραπωνόταν επάνω του, αντιλαμβανόταν την απέραντη ένταση του κορμιού, μια ένταση συγκεντρωμένη στους αστραγάλους και στα χέρια. Εκπληκτικές δονήσεις ενέργειας, ζωτικότητας διαπερνούσαν αυτό το πτώμα που κουβαλούσε, και μεταφέρονταν στα νεύρα του, στους μυς του, στη μάζα του των οκτακοσίων λιβρών. Κατά σύμπτωση, συνάντησε μία άλλη ιππική πίστα, αν την ακολουθούσε, το ήξερε, θα τον έβγαζε στους στάβλους. Ο Σαμ, ξαναβρίσκοντας την ηρεμία του δάσους κάτω από τις χλωμές ακτίνες του χειμερινού ήλιου, άρχισε σταδιακά να κόβει ταχύτητα. Ευχάριστες μυρωδιές –χώμα, ίχνη ζώων, κοπριές, λιμνάζοντα νερά– κάλυψαν τη σκοτεινή, αγωνιώδη οσμή. Ο Σαμ, καθησυχασμένος ανασήκωσε τ' αυτιά και υιοθέτησε έναν ήρεμο τροχασμό με το καπίστρι των χεριών, των ποδιών, των μαλλιών και της ιδρωμένης σάρκας να συνεχίζουν να κρέμονται από πάνω του. Τα τραβήγματα στη

χαίτη του είχαν αρχίσει να τον εκνευρίζουν, αλλά αφού ήταν στο δρόμο της επιστροφής έκανε υπομονή μέχρι επιτέλους να μπορέσει να αφήσει στα άχυρα του στάβλου αυτή τη γυναικεία γιρλάντα που κολλούσε από τον ιδρώτα. Μόλις μεταμορφώθηκε σε δίποδο, ακούμπησε ξέπνοη στο πλευρό του, εναλλάσσοντας γέλια και λυγμούς. Μία από τις κοτσίδες της, ξέπλεκη, γαργαλούσε τον ώμο του Σαμ. Ηρέμησαν και οι δυο τους, συμφιλιωμένοι – αλλά μήπως ήταν απόλυτα ταιριαστοί κατά τη διάρκεια αυτής της τρελής κούρσας; Το κορίτσι, έχοντας σχεδόν ηρεμήσει, έπιασε μια χούφτα σανό και ήθελε να τρίψει τον Σαμ χωρίς καν να σκεφτεί να του βγάλει τη στομίδα, τα χαλινάρια και τη σέλα – τελικά, τίποτα δεν ήξερε να κάνει... Ακουμπισμένη πάνω στον λευκοφαιόστικτο όγκο συνέχιζε τον κλαυσίγελο με κοφτούς σπασμούς, και ο Σαμ, συγκινημένος, αισθάνθηκε στο δεξί πλευρό του τη θέρμη των δακρύων της.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Κέιμπριτζ, Φεβρουάριος 1956

Οκαλπασμός που μοιράστηκα με τον Σαμ είχε ξεθωριάσει. Τσαλαβουτούσα σ' έναν απ' αυτούς τους θλιβερούς χειμώνες που είναι η ειδικότητα της Αγγλίας, υγρή γκριζάδα, σκιές που περιπλανιούνται μέσα στην ομίχλη, ίδιος ο Άδης που ανέβηκε στη γη. Στα μέρη μου, στη Μασαχουσέτη, ο χειμώνας απέπνεε ένα καθαρό, αναζωογονητικό κρύο. Αυτό τον καθαρό ουρανό νοσταλγούσα. Και το χιόνι. Και τη μητέρα μου... Αλλά απεχθανόμουν να το παραδέχομαι: είχα τόσο πασχίσει γι' αυτή την υποτροφία του πανεπιστημίου του Κέιμπριτζ. Είχα λοιπόν διασχίσει τον Ατλαντικό, ήμουν στο Κέιμπριτζ, και παρακολουθούσα μεταξύ άλλων κι ένα μάθημα για την τραγωδία, ήμασταν στον Ρακίνα, η *Φαίδρα* μου άρεσε παθιασμένα. Ωστόσο, στα είκοσι τρία μου, αισθανόμουν μααραμένη, άχρηστη. Στα τέλη αυτού του Φεβρουαρίου, είχα περίοδο, και μία ρινίτιδα που φοβόμουν μήπως εξελιχθεί σε ιγμορίτιδα, το χρόνια σύμπτωμα (αργότερα, η μητέρα μου μου

εκμυστηρεύτηκε ότι και ο πατέρας μου είχε το ίδιο σύμπτωμα). Η συνεχής καταρροή, αυτή η μέγκενη στο μέτωπο και τα μάτια που έτρεχαν. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά και το βρομερό αίμα... Τους πόνους της περιόδου, σπασμωδικούς ή όχι, τους συνέδεα με το θάνατο, ή με έναν στείρο τοκετό, και αισθανόμουν να ελλοχεύει η σκοτεινή απειλή της κατάθλιψης, παλιά γνώριμη σύντροφος. Το κρασί και το τσέρι κατάφερναν λίγο να την ξορκίσουν – αντιλαμβανόμουν με πόση ευκολία μπορείς να κατρακυλήσεις στον αλκοολισμό. Αλλά φοβόμουν τόσο μην κολλήσω σε αυτό τον καταθλιπτικό βούρκο, σαν τη μέλισσα στο μέλι. Ο φόβος μου: και αν ο κόσμος αποχρωματιζόταν; Όχι η πραγματικότητα, ο φανταστικός κόσμος. Αν με εγκατέλειπε, αν δεν μπορούσα πια να γράψω, θα κατέρρεα.

Συνήθως ντυνόμουν με σκούρα χρώματα. Αλλά πέραν αυτού, στο Κέιμπριτζ έπρεπε να φοράμε και αυτή τη μαύρη τήβεννο. Αρχικά, αυτή η μεταμφίεση με διασκέδαζε. Πολύ σύντομα όμως άρχισε να μ' εκνευρίζει. Ξηλώνοταν κατά τόπους – ή μήπως ήμουν εγώ που την έσκιζα με τη λύσσα που τη φορούσα ή την έβγαζα, εξοργισμένη, νευριασμένη, χωρίς να το συνειδητοποιώ; Πάντως, βαριόμουν να τη μαντάρω. Μερικές φορές είχα την αίσθηση ότι ήμουν σφιχτοδεμένη μέσα σε ζουρλομανδύα – μήπως τελικά αυτή ήταν η στολή που μου ταίριαζε; Ωστόσο, κατά διαστήματα μηχανευόμουν τρόπους να ζωντανεύω αυτό το μαύρο με κόκκινα αξεσουάρ, μια εσάρπα, γάντια, μια κόκκινη κορδέλα για τα μαλλιά. Στο πένθος, τυλιγόμουν μυστικά σε αυτό που ονόμαζα, με αφορμή τη *Φαίδρα*, «κόκκινο μανδύα του πεπρωμένου». Αλλά ποιος ο λόγος να κουνάς βλακωδώς την αυταπάτη ενός πορφυρού μανδύα μπρο-

στά στη μούρη του κρυμμένου τέρατος, του Μινώταυρου;

Το πρωί λοιπόν της 25ης Φεβρουαρίου, εξαντλημένη, φοβούμενη την επιστροφή της καταθλιπτικής κατάστασης, μην αντέχοντας πλέον τις αγωνίες που μου προκαλούσε η περίοδος, επισκέφτηκα έναν ψυχίατρο, τον ψυχίατρο του πανεπιστημίου, και κατέρρευσα στο ιατρείο του μυξοκλαίγοντας: Μου χρειαζόταν ένας άντρας που να με κανακεύει, να με παρηγορεί... Ναι, φυσικά, είχα ένα φίλο, έμενε στο Παρίσι και ήταν φοιτητής στη Σορβόνη. Μικροκαμωμένος, πράγματι, με πολύ ωραίο πρόσωπο, Αμερικανοεβραίος, ευαίσθητος, καλλιεργημένος, τίποτα κατακριτέο σε όλ' αυτά, αλλά δεν ήμουν πλέον πολύ σίγουρη ότι τον αγαπούσα, παρόλο που στηριζόμουν επάνω του. Στην πραγματικότητα, ομολόγησα στον ψυχίατρο, ονειρευόμουν να συναντήσω κάποιον που το βάρος του, το παράστημά του θα με έλιωναν, θα με γέμιζαν. Στο κρεβάτι, με αυτό τον λεπτεπίλεπτο και κάπως ασθενικό Ρίτσαρντ, αισθανόμουν σχεδόν υπερμεγέθης... υπερβολικά αθλητική, καταλαβαίνετε τι θέλω να πω; Ο ψυχίατρος φάνηκε αμήχανος, οι ευγενικές Αγγλίδες φοιτήτριες με την παρθενική επιδερμίδα δεν πρέπει να του έλεγαν συχνά τέτοια πράγματα. Βεβαίως και ήμουν δεμένη με τον Ρίτσαρντ, αλλά μπορεί να μου χρειαζόταν ένας πιο ώριμος άντρας, ένας πατέρας... ίσως... Ο πατρικός ψυχίατρος φάνηκε να ξαναβρίσκει τα σημεία αναφοράς του, εγώ πάλι όχι, και πρόσθεσα: Αν όχι ένας πατέρας, τουλάχιστον ένα άτομο μεγαλύτερο σε ηλικία, με κατανόηση, στην Αμερική οι καθηγητές ήταν πολύ πιο διαθέσιμοι, πιο περιποιητικοί απ' ό,τι εδώ... Χαμογέλασε ευγενικά, με ενθάρρυνε να τον ξαναεπισκεφτώ.

Το απόγευμα, ακόμη θολωμένη, ζαλισμένη (η πραγμα-

τεία μου για τη *Φαίδρα* δεν προχωρούσε καθόλου), σκέφτηκα ότι, περιμένοντας τον άντρα, τον πατέρα, λίγο αλκοόλ θα ήταν καλοδεχούμενο για να αναχαιτιστεί κάπως το κρύωμα. Είχα κανονίσει να πάω σε μια μικρή γιορτή για την έκδοση ενός καινούργιου περιοδικού ποίησης. Στο Κέιμπριτζ αυτά τα περιοδικά εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν σαν τα μανιτάρια. Ήπια ένα ποτήρι κρασί (έκρυβα ένα μπουκάλι σ' αυτή την τρύπα που είχα για δωμάτιο – αχ, αυτά τα φοιτητικά δωμάτια με την τόσο κακή θέρμανση). Μέσα σ' αυτή την ελαφρώς πυρετώδη θολούρα ήρθε από μακριά η ανάμνηση, αβέβαιη στην αρχή, όλο και πιο έντονη στη συνέχεια, του τριαδικού ρυθμού του καλπασμού, βροχή από τρίφωνα, μπαταμπούμ, μπαταμπούμ. Ο καλπασμός του Σαμ, αυτό το εκπληκτικό κοκτέιλ τρόμου και ικανοποίησης... Όταν ήμουν παιδί, κολλούσα το αυτί μου στο στέρνο του πατέρα μου, ήταν μεγάλος και δυνατός ο πατέρας μου, βούιζε, έβραζε, σφυροκοπούσε, σωστό σιδηρουργείο, και καμιά φορά ορδές άγριων αλόγων αφήνιαζαν εκεί μέσα. Μια παράξενη έφιππη παρέλαση ξεκινούσε, με ξεσήκωνε, θα ήθελα τόσο να την αναπαράγω στο ρυθμό των λέξεων, στο μέτρο ενός ποιήματος. Τέλος πάντων, χρειαζόμουν ούισκι ή τζιν, κι έναν ωραίο καλπασμό, ερωτικό, αλκοολικό, ποιητικό, και τι να κάνουμε αν κάποια μείγματα φημίζονται για την επικινδυνότητά τους!

Όπως είχαμε κανονίσει, ένας φίλος φοιτητής πέρασε να με πάρει. Ένας Καναδός, ο Χάμις. Ευγενικός, ο ιδανικός τύπος του συνοδού, η τρελή κούρσα που ονειρευόμουν σίγουρα δε θα συνέβαινε μαζί του. Αυτός με είχε ενημερώσει γι' αυτή τη γιορτή. Είχα προμηθευτεί το εν λόγω περιοδικό και είχα εντοπίσει τα κείμενα κάποιου Τεντ Χιουζ. Τα

πιο ενδιαφέροντα, κατά την άποψή μου· ξέφευγαν από τον επιτηδευμένο σνομπισμό από τον οποίο έβριθαν αυτές οι μικρές εκδόσεις που θεωρούνταν και αβανγκάρντ. Αποστήθισα μερικά αποσπάσματα, ειδικά αυτά που αναφέρονταν στα ζώα. Ύστερα θυμήθηκα ότι είχα διαβάσει κι ένα άλλο ποίημα αυτού του Τεντ Χιουζ, που είχε δημοσιευτεί μερικές βδομάδες νωρίτερα σε μια φοιτητική εφημερίδα. Έψαξα στη χαρτούρα μου και το βρήκα. Ονομαζόταν «Το δυστύχημα» – όχι, κανένας κακός οiwνός σε αυτό τον τίτλο. Επρόκειτο για τη συντριβή ενός αεροπλάνου. Η πτώση... ε ναι λοιπόν, η πτώση του Ίκαρου, είχα σκεφτεί. Ο πιλότος είχε καεί, έπεσε τυλιγμένος στις φλόγες. Ένας φασιανός κι ένας λαγός παρακολουθούσαν το δράμα. Μου άρεσε πολύ αυτή η παρουσία. Και σκεφτόμουν τον πίνακα που είχα δει στην Εθνική Πινακοθήκη, *Ο θάνατος της Πρόκριδος*: αυτός ο σκύλος που ξενυχτάει τη νεαρή πεθαμένη, αυτός ο σκύλος που πενθεί, τόσο ανθρώπινος. Όπως μόνο ένα ζώο μπορεί να ενσαρκώσει τη βουβή απόγνωση μπροστά στο ανεπανόρθωτο.

Είχα βαφτεί επιμελώς, επιτυγχάνοντας να κρύψω τη νεκρική χλωμάδα μου και το σημάδι στο δεξί μου μάγουλο. Το στόμα κόκκινο του αίματος. Από την εφηβεία, είχα επιλέξει τη σφοδρότητα αυτού του βαθυκόκκινου. Στα χέρια ένα άλικο βερνίκι, ταιριαστό με τα χείλη. Μια ζώνη και γόβες κόκκινες. Ο Χάμις μου έκανε φιλοφρόνηση για την εμφάνισή μου. Στη διαδρομή, πρότεινε να σταματήσουμε σε μια παμπ. Συζητώντας για πάνω από μια ώρα κατεβάζαμε το ένα ούισκι πίσω από το άλλο – αυτός περισσότερο από μένα. Ο πυρετός, το βάρος χαμηλά στην κοιλιά και η μέγκενη πάνω από τα μάτια αμβλύθηκαν. Φεύγοντας από

την παμπ, αισθανόμουν ανεβασμένη. Άκουγα το αλέγρο σφύριγμα του ανέμου γνωρίζοντας ωστόσο, ειρωνικά διαυγής, ότι ήταν μια πολύ κρύα νύχτα αλλά πολύ ήρεμη. Ούτε το παραμικρό αεράκι. Θύελλες και καλπασμοί άρχισαν να φουντώνουν μέσα μου, όπως άλλοτε στο πατρικό στέρνο, κι εκεί πάνω ήμουν διαυγής. Σκεφτόμουν την *Τρικυμία*, το θεατρικό του Σαίξπηρ. Αυτή τη λύσσα του αέρα και των κυμάτων που προκλήθηκε από έναν πανίσχυρο πατέρα και τη βοήθεια του Άριελ, αυτή την τρέλα των στοιχείων της φύσης που θα επιτρέψει στο κορίτσι να συναντήσει τον άντρα που αγαπά. Μου έρχονταν στο νου και τα αποσπάσματα με τα ζώα αυτού του Τεντ Χιουζ, και ήθελα να αρχίσω να πηδάω σαν λαγός.

Η γιορτή γινόταν στον δεύτερο όροφο ενός παλιού κτιρίου, στο Φάλκον Γιארντ. Ο Χάμις με κρατούσε από τον αγκώνα ανεβαίνοντας τα σκαλιά, εντάξει, τα καταφέρνεις; Μην ανησυχείς, το αντέχω πολύ καλά το αλκοόλ! Στην πραγματικότητα ήταν σαν να ανέβαινα τα σκαλιά του *Βασίλισσα Ελισάβετ II*, του πλοίου που με είχε φέρει από την Αμερική στην Αγγλία: το σκαμπανέβασμα ανέβαινε κατά μήκος των ποδιών μου, δονούσε το στομάχι μου, φουσκοθαλασσιά και ανεμοστρόβιλος με σήκωναν πολύ καλύτερα από το υποτιθέμενο βοηθητικό χέρι του Χάμις. Ύστερα, φτάσαμε σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου οι αέρηδες εισχώρησαν παράλληλα με μένα. Ύδρατμοί αλκοόλ και βαριές ανάσες, δαχτυλίδια καπνού, βοή γέλιων και συζητήσεων, μια ορχήστρα που περνούσαν για τζαζ – στη χώρα μου γινόταν πολύ περισσότερο κέφι! Πήρα ένα παντς από το μπαρ, χόρεψα ούτε και γω ξέρω με ποιον, σίγουρα πάντως όχι με τον Χάμις. Αργότερα, βγαίνοντας από την ομίχλη

–μήπως ήταν εντός μου η ομίχλη;– ένας ψηλός, σκοτεινός τύπος με πλησίασε, λες και τον είχαν φέρει οι ριπές του ανέμου. Περισσότερο από ψηλός, τεράστιος, και αμέσως σκέφτηκα: Ένας άντρας από τα ανατολικά, από την Κεντρική Ευρώπη. Γερμανός; Πολωνός;

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Σεπτέμβριος 1900

Στα δεκάξι του, ο Ότο Πλατ ανακάλυψε την Αμερική. Του φάνηκε μικροσκοπική κι επίπεδη. Ονομάζόταν νησί Έλις. Κτίρια από τούβλα, περίπλοκα καμπαναριά, πόρτες και παράθυρα πλαισιωμένα με βαριές πέτρες. Αίθουσες στρωμένες με άσπρα πλακάκια, που βρομούσαν αντισηπτικό. Η Αμερική απολύμαινε τους υποψήφιους στη Γη της Επαγγελίας. Υποπτεύονταν ότι κουβαλούσαν το κακό, τις μουνόψειρες, τη δυστυχία, τις ψείρες, την αρρώστια, τη σαπίλα; Τον Ότο, τον ακροάστηκαν, τον μέτρησαν, τον ζύγισαν, τον ψηλάφησαν, τον φωτογράφισαν: ένα καρτελάκι καρφίτσωμένο στο στήθος του ανέγραφε το νούμερο του πλοίου του, *Πραιτόρια*. Διάφοροι γιατροί εξέτασαν με μανιακή επιμέλεια τα μάτια του, το λαιμό του, τη μύτη του, τ' αυτιά του, τις μασχάλες του και τις τρίχες του εφηβαίου, τη βάλανο του πέους. Και γιατί όχι και την κωλοτρυπίδα, αναρωτήθηκε, μήπως εκεί είχε κρυφτεί όλη η μιζέρια της γηραιάς Ευρώπης, η λέρα, η πείνα

και τα παράσιτα; Στην οικογένεια Πλατ χόρταιναν την πείνα τους, παρόλο που οι γονείς είχαν κάνει επτά παιδιά, αλλά ο Ότο θέλησε ν' αφήσει το Γκράμποου, αυτό το μεγάλο κεφαλοχώρι κοντά στο Ντάντσιχ. Αυτό τον τόπο, τον εγκλωβισμένο ανάμεσα σε δύο χώρες, που είχε δεινοπαθήσει, διαιρεθεί από τις διακυμάνσεις τις ιστορίας. Η οικογένεια Πλατ περιφρονούσε αυτούς τους καθολικούς Πολωνούς, παρόλο που από μία γιαγιά είχαν λίγο πολωνικό αίμα. Αισθάνονταν και ήθελαν να είναι Γερμανοί. Πρώσοι και λουθηρανοί, με μια άκαμπτη περηφάνια. Ο πατέρας του, του οποίου το σιδεράδικο παρήκμαζε, του έδωσε τα λεφτά για το ταξίδι. Ντάντσιχ, Βαλτική, Βόρεια θάλασσα, Ατλαντικός, ναυτία και συγχρωτισμός με την αθλιότητα. Ο νεαρός Ότο είχε σφίξει τα δόντια και είχε ορκιστεί να αντέξει. Στη Νέα Υόρκη θα πήγαινε σ' ένα θείο μπακάλη που θα τον βοηθούσε στο μαγαζί κατά τη διάρκεια της μέρας, το βράδυ θα παρακολουθούσε μαθήματα, και θα γύριζε οριστικά την πλάτη στην γκριζα στασιμότητα του Γκράμποου.

Οι γιατροί της νήσου Έλις του βρήκαν μια φλεγμονή στο δεξί αυτί, ρινίτιδα και ιγμορίτιδα. Ο Ότο ήταν έξαλλος: είχε φύγει σε τέλεια φυσική κατάσταση από το Γκράμποου και σ' αυτό το βρομερό σαπιοκάραβο, το *Πραιτόρια*, είχε κολλήσει αυτές τις βρομιές. Τον έβαλαν σε καραντίνα για πέντε μέρες, για να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της μόλυνσης. Κατάλαβε ότι παρά τρίχα γλίτωσε την απέλαση: κάποιοι από τους συνταξιδιώτες του, άρρωστοι ή σακάτηδες, απελάθηκαν αμέσως και επέστρεψαν με το ίδιο το *Πραιτόρια* που τους είχε φέρει. Τα νιάτα του, η ωραιά του κορμωστασιά, συν η διεύθυνση του θείου στη Νέα Υόρ-

κη αναμφίβολα συνηγόρησαν υπέρ του. Στο υγειονομικό του κελί είχε άπλετο χρόνο να μηρυκάσει τις αναμνήσεις του. Από τις μυρωδιές της κοπριάς και της καμένης οπλής στο πατρικό σιδεράδικο, προτιμούσε τη μυρωδιά του μελιού. Έφευγε μόνος του στην εξοχή, παρατηρούσε υπομονετικά τη διαδρομή των μελισσών, εντόπιζε πού φώλιαζαν. Καμιά φορά και σε τρύπα αλεπούς. Έρποντας προσεκτικά και με το πρόσωπο προστατευμένο, μπρούμυτα, μ'ένα μακρύ καλάμι στα χείλη, κατάφερνε να ρουφήξει λίγο από το μέλι τους. Είχε μεγάλη ανάγκη για ζάχαρη, η μητέρα του δεν του έφτιαχνε συχνά γλυκά. Ο Ότο τρελαινόταν γι' αυτή την αρωματική, άγρια ζάχαρη. Του άρεσαν και οι γλώσσες επίσης. Πολύ γρήγορα κατάλαβε ότι το να μιλάει «πлат» ήταν μια χυδαία, λαϊκή διάλεκτος, τα γερμανικά της φτωχολογιάς. Στο σχολείο, πολύ γρήγορα αφομοίωσε τη λογοτεχνική γλώσσα, τα γερμανικά της διανόησης. Η Ερνεστίν παρακαλούσε τον Κύριο να συνεχίσει τις σπουδές του ο πρωτότοκός της, που ήταν τόσο έξυπνος, και να γίνει πάστορας. Από αυτή τη μεμψίμοιρη μάνα, εξαντλημένη από τις επτά απανωτές εγκυμοσύνες και που έσερνε το ένα πόδι, χρόνια ελκώδες, είχε κληρονομήσει τα εκπληκτικά μπλε μάτια με τη μεταλλική λάμψη. Αλλά όχι και την αγάπη για τον Κύριο, στον οποίο επιθυμούσε τόσο να τον αφιερώσει. Ο Ότο έφτυσε τους κιτρινοπράσινους θυμούς του, απέβαλε το Γκράμποου με την πλήξη του και τους ατέλειωτους χειμώνες του, το φορτίο του λουθηρανισμού, τη μητρική μελαγχολία. Την πέμπτη μέρα θεώρησε ότι είχε ολοκληρώσει εντός του τη διαδικασία του αποχωρισμού – μήπως αυτή ήταν η δοκιμασία που απαιτούσαν οι φρουροί της πύλης που οδηγούσε στη Γη της Επαγγελίας: να απαλλα-

γεί από τις μνήμες του όπως και από τα μικρόβιά του; Η μόλυνση είχε εξαφανιστεί, του δόθηκε η άδεια να εισχωρήσει στο αμερικανικό έδαφος. Ο υπάλληλος που ήταν επιφορτισμένος να φτιάξει τα χαρτιά του –αμελής ή βιαστικός– μετέτρεψε το Πλατ σε Πλαθ. Ότο Πλαθ, γεννημένος στις 13 Απριλίου του 1885 στο Γκράμποου της Πρωσίας.

Ο νεαρός Ότο ανέπνευσε. Λίγο έλειψε... Δε θα μιλούσε ποτέ πια «πλατ», τα εκχυδαϊσμένα γερμανικά είχαν τελειώσει. Το μόνο που του έλειπε: η γεύση του άγριου μελιού. Αλλά η Γη της Επαγγελίας είχε σίγουρα πληθώρα μελισσιών.

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κέιμπριτζ, 26 Φεβρουαρίου 1956

Αυτό το κορίτσι που τρέκλιζε πάνω στις κατακόκκινες γόβες της –αυτές οι Αμερικανίδες περνιούνται για Μέριλιν Μονρόε–, αυτό το κορίτσι είχε περίοδο. Τη μυρίζομαι αλάνθαστα στις άλλες. Αιμορραγούσε, κι έκανε τον Τεντ να ματώσει. Τον δάγκωσε στο αριστερό μάγουλο. Άγρια. Το πορφυρό τού κραγιόν της, το καφετί του πηγμένου αίματος. Απεχθής αυτός ο συνδυασμός... Κάτω από το δεξί της μάτι, μια ουλή. Παλιά αλλά ορατή. Δεξιά, αριστερά, ε λοιπόν αυτοί οι δύο ταιριάζουν πλέον, αυτή και ο Τεντ – αυτό επιζητούσε; Συν τοις άλλοις, έσερνε και ένα κρύωμα, εν μέρει καλυμμένο από το αλκοόλ, ωστόσο δε μου ξέφυγε ότι η μύτη της έτρεχε και ήταν κόκκινη. Σαν να μην έφτανε που είναι ήδη μεγάλη... Και αυτή η κόκκινη κορδέλα στα καστανόξανθα μαλλιά της, όχι και τόσο πετυχημένος αυτός ο συνδυασμός χρωμάτων. Τέλος πάντων, πολύ κόκκινο σε αυτό το χορευτικό μεθοκόπι αφιερωμένο στην ποίηση. Παντς, τσέρι, ούισκι, κα-

πνός από πίπες και τσιγάρα, αναθυμιάσεις ιδρώτα, τζιν, μπράντι, οχλοβοή και μεθυσμένα ξεφωνητά, μία ερασιτεχνική τζαζ ορχήστρα, τα ντραμς εξαφάνιζαν το σαξόφωνο... Είχα έρθει για τον Τεντ φυσικά. Το μπουκωμένο κορίτσι έφυγε με τον ιπποτικό καβαλιέρο της, ο Τεντ μαζί μου. Από την τσέπη του κρεμόταν η κόκκινη κορδέλα (οι τσέπες του Τεντ είναι πάντα γεμάτες με τρόφιμα και διάφορα ευρήματα, συμβαίνει και να μη μυρίζει και πολύ ωραία, άλλωστε δε τρελαίνεται διόλου για το πλύσιμο το αγόρι μου, ο άντρας των σπηλαίων). Τον ειρωνεύτηκα σχετικά με την κορδέλα, τι ήταν, δώρο ή κλοπιμαίο; Φυλαχτό, υπόσχεση αφοσίωσης; Λάφυρο πολέμου; Δεν απάντησε, πίεζε ένα σιχαμένο μαντίλι πάνω στο πληγωμένο του μάγουλο. Το κάθαρμα. Αν πάθαινε μόλυνση, κανείς δε θα του έφταιγε. Τον φρόντισα ωστόσο... Σωστή πανούκλα αυτή η κοπέλα, και φέρνει την πανούκλα. Ο Τεντ είχε συμβουλευτεί τ' άστρα για να μάθει αν η 25η Φεβρουαρίου ήταν ευνοϊκή για την έκδοση του περιοδικού τους (αυτές οι ιστορίες των συναστριών δε μ'ενδιαφέρουν διόλου, αλλά αυτός τις πιστεύει ακράδαντα). Και παρόλο που η ημερομηνία, απ'ό,τι φαίνεται, ήταν ολέθρια, αποφάσισαν να μην την αλλάξουν. Ε λοιπόν, καλά θα είχαν κάνει να την ακυρώσουν. Ούτως ή άλλως –μικρή παρηγοριά– ο Τεντ, που φυτοζωεί με μικροδουλειές στο Λονδίνο, θα πρέπει σύντομα να φύγει για να συναντήσει τον μεγαλύτερο αδελφό του στην Αυστραλία: λένε ότι η Αυστραλία είναι φανταστική για το κυνήγι και το ψάρεμα. Υπήρχε μια περίπτωση να πάω μαζί του, το σχέδιό του ήταν να εκτρέφει βιζόν – αισθάνομαι ότι είναι ξεγραμμένο. Ο σκοτεινός Τεντ Χιουζ δεν είναι ούτε για μένα ούτε για τη μεθυσμένη Αμερικάνα.

Ωστόσο, το περασμένο φθινόπωρο, με πήγε στους γονείς του στο Γιόρκσαϊρ. Ζεστός άνθρωπος η μητέρα του, ο πατέρας του σιωπηλός, κατεστραμμένος από τον πόλεμο του 1914. Είχα πιστέψει ότι ήταν σοβαρό, ότι θα μπορούσαμε να σκεφτούμε και το γάμο, παρόλο που αυτό δεν ενδιέφερε καθόλου τον Τεντ, και παρόλο που είχα νιώσει στο πετσί μου ότι η αδελφή του η Όλγουιν δε μ' εκτιμούσε διόλου. Αυτή μύησε τον Τεντ στην αστρολογία, ένα από τα πάθη του μαζί με το ψάρεμα, την ποίηση και την ανθρωπολογία. Ε λοιπόν, ας του φτιάξει τη συναστρία του με την ψεύτικη ξανθιά. Κάτω από ποιους οίωνους η συμπαιγνία τους αυτή τη νύχτα της 25ης ξημέρωμα 26ης Φεβρουαρίου; Μια συνάντηση κάτω από το πρίσμα του αίματος, έμμηνου ή όχι, βάζω στοίχημα ότι θα είναι πλήρως αποτυχημένη. Ο Τεντ ο κυνηγός, ο σαρκοβόρος, δέχτηκε επίθεση από ένα βρομερό δηλητηριώδες ζώο. Ας ξεκουμπιστεί λοιπόν, ας φύγει να πάει να κυνηγάει και να ψαρεύει στην αντίπερα γη παρέα με τον αγαπημένο του αδελφούλη. Μακριά από μένα, μακριά από εκείνη, τη μεθυσμένη ξεμουαλίστρα. Τη γνωρίζω, παρακολουθούμε το ίδιο μάθημα για την τραγωδία, με εξοργίζει η άνεσή της να διαβάσει Ρακίνα από το πρωτότυπο –τη *Φαίδρα* με αυτή τη φρικτή βοστονέζικη προφορά–, και το ύφος της, της καλοζωισμένης, αθλητικής και καλλιεργημένης Αμερικανίδας, τέλειο προϊόν του κολεγίου Σμιθ, στην ανατολική ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών, το καλύτερο του είδους του, υψηλό επίπεδο, τοπ μόντελ, λέγεται ότι πόζαρε για γυναικεία περιοδικά τύπου *Mademoiselle*. Ωραία πόδια, οφείλω να το παραδεχτώ, έχει μακριά καλοσχηματισμένα πόδια. Τι μ' έχει πιάσει τελευταία και μιλάω τόσο συχνά γι' αυτή στον Τεντ, μου χει γίνεται

εμμονή, μ' έχει μαγέψει; Αυτή η κοπέλα είναι τρελή. Επικίνδυνα τρελή, αυτό βγάζει μάτι. Και φαντασμένη (τα ποιήματά της επίσης, μου εκμυστηρεύτηκε ένας συνεργάτης του καινούργιου περιοδικού, είναι υπερβολικά στημένα). Πληθωρική, επιδειξιομανής, και αυτός ο τρελός τρόπος να αναστατώνει τους γκόμενους, κυριολεκτικά τους ρίχνεται! Και σαν να μη φτάνουν όλα αυτά, θεωρεί και το αγγλικό φαγητό αηδία. Φυσικά οι Αμερικανοί την περίοδο 1940 με 1945 δεν υπέφεραν όπως εμείς. Πλαθ; Βάζω στοίχημα ότι είναι γερμανικής καταγωγής το όνομα. Από την εποχή του πολέμου και τους βομβαρδισμούς στο Λονδίνο, μισώ τους Γερμανούς.

CLAUDE PUJADE-RENAUD

Οι γυναίκες του λαθροθήρα

Το 1956 στο Κέμπριτζ, η Σίλβια Πλαθ γνωρίζει τον πολλά υποσχόμενο ποιητή Τεντ Χιουζ, έναν άντρα με έντονη γοητεία και δύναμη. Οι δύο συγγραφείς ενώνονται με τα δεσμά του γάμου και σ' αυτή την ένωση αναμειγνύονται η δημιουργία και το πάθος. Η φλογερή Σίλβια υποκύπτει σταδιακά στη σκοτεινή πλευρά του εαυτού της, ενώ ο «λαθροθήρας» Τεντ ρουφάει τη ζωή. Σύντομα ο έρωτάς του με την ποιήτρια Άσια Γουέβιλ θα σημάνει το τέλος ενός από τα πιο γοητευτικά ζευγάρια της λογοτεχνίας και θα οδηγήσει στην αυτοκτονία της Σίλβια.

Μέσα από τις πολλαπλές φωνές των μαρτύρων –γονιών, φίλων, συγγενών, γειτόνων– η Κλοντ Πιζάντ-Ρενό αντιμετωπίζει από μια εντελώς διαφορετική οπτική αυτό το ερωτικό τρίγωνο και μας καλεί ν' αποκρυπτογραφήσουμε τη νοσηρή σαγήνη που περικλείει τη ζωή των δύο γυναικών, καθώς μοιράζονται την παραχώδη ζωή του ποιητή στο Λονδίνο ή στο Κορτ Γκριν.

ΨΥΧΟΠΙΟΣ ΔΟΙΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-496-064-4

9 789604 960644

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08635